

Saa, at opnaa Forandringer. Ogsaa jeg gaar ud fra, at naar man kan give gode Grunde for Endringer i Forslaget, saa vil der i dette Ting ogsaa være Stemning for at vedtage Forandringer. Men det ærede Medlem fandt ikke det ringeste i selve Forslaget, som var antageligt, der var kun Fejl paa Fejl. Maa jeg her kun indstøde den Bemærkning, at det er ret karakteristisk at høre ærede Medlemmer, som nu det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgtreds og det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgtreds, i Aften, være saa uhyre strupuløse overfor Lovforslagets Affattelse og at domme det saa strengt i juridisk Henseende, naar man blot huster, at for 2 Dage siden vare de samme ærede Medlemmer med til at stemme for et Forslag i dette Ting, som — det tror jeg at turde paaftaa — var et rent Monstrum af et Forslag, et Forslag om, at en Stempelafgift skulde gøres afhængig af den Omstændighed, om man boede eller ikke boede i et „løbstadlignende“ Distrikt. Noget saa vagt og som i den Grad favne de alle faste Kriterier, vilde de ærede Medlemmer ved Navneopraab slaa fast som noget, man særlig skulde lægge Vægt paa, som et ypperligt Forslag. Ja, et saadant Forslag kan staa som Monument over, hvad 32 Lovgivere i det danske Folketing kunne finde passabelt, men ellers tror jeg ikke, at det vilde due til andet end til at skabe et Utal af Processer; det tør jeg dristig paaftaa, at enhver Jurist vil være enig i. Naar man selv har opstillet et saadant Forslag som Mønster, bør man ikke sælde for strenge Domme overfor andre, naar ogsaa de kunne komme med Forslag, som paa et eller andet Punkt kunne give Anledning til Kritik. Men for øvrigt led den Kritik, der blev anstillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgtreds (C. Hage), af den Stavant, at den som sagt var overdreven i en aldeles urimelig Grad. Naar man hørte det ærede Medlem tale om den Kontrol, man vil indføre ved Lovforslaget, skulde man tro, at man her stod paa en aldeles jomfruelig Jordbund, at man ikke før i dette Land havde kendt til lignende Kontrolbestemmelser, at det var første Gang, der var Tale om at give udforligte Regler for Bestatning af en indenlandsk Produktion. Naar man imidlertid veed, at dette ikke er Tilfældet, naar man veed, at vi paa flere Omraader have og have haft en lang Række udforlige og meget i det enkelte gaaende Kontrolbestemmelser med Hensyn til Bestatningen af indenlandsk Produktion, maa det ærede Medlems Forbavelse blive temmelig grundløs. Blot som et Eksempel, thi det er umuligt for mig at

gennemgaa alle de Enkeltheder, han fremkom med, skal jeg anføre, at han i højeste Grad fandt det forkasteligt, at der staa i § 18: „For Delagtighed i den ulovlige Handling bøde Bryggerens Følk desuden hver for sig $\frac{1}{5}$ af den for Overtrædelsen forestrevne Bøde“. Naar man hørte det ærede Medlem, skulde man tro, at det var en aldeles ny Bestemmelse, som maatte opføre enhver retsfindig Mand's Retsfølelse, og hvorledes er saa det virkelige Forhold? Det er dette, at i en Lov, der i 1887 er vedtagen her i Tinget om Bestatning af Brændevinsbrænderen, findes en aldeles tilsvarende Bestemmelse. I denne Lov af 1ste April 1887 staa der saaledes: „For Delagtighed i den ulovlige Handling bøde Brændevinsbrænderens Følk desuden hver for sig $\frac{1}{5}$ af den for Overtrædelsen forestrevne Bøde“. Jeg vil bede ærede Medlemmer mærke sig, at Forskellen mellem den anførte Bestemmelse i det foreliggende Lovforslag og Bestemmelsen i Loven af 1887 er den, at Loven af 1887 har Ordet „Brændevinsbrænderen“, men Lovforslaget har Ordet Bryggeren. Jeg kan nu ikke finde, at der skulde være den uhyre Forskel paa en Brændevinsbrænder og en Brygger, at hvad der er ret og rimeligt for en Brændevinsbrænder, skulde være opværende uretfærdigt og absurd, naar det gælder en Brygger. Saa talte det ærede Medlem blandt andet ogsaa om, at det dog var stammeligt, at man lod Opshyret snuse i alle Kroge hos Bryggerne, at Bryggerne kom til at bo som i et Glashus, og han udbredte sig i ikke ringe Grad derover. Men maa jeg gøre opmærksom paa, at akkurat den samme Snusen i Krogene findes ifølge den bestaaende Lovgivning Sted hos Brændevinsbrænderne. Det kan ses af den Lov, jeg nys nævnte. Opshyret kan til alle Tider af Døgnet forlange at komme ind hos Brændevinsbrænderen, og det behøver end ikke at holde sig til Brænderilokalene, men kan ogsaa forlange at komme ind i andre Lokaler, det staa der udtrykkelig i Loven. Jeg kan ogsaa her nævne Loven om Bestatning af Koesukkerindustrien. Der have vi meget nærgaaende Bestemmelser. Det er altsaa, væsentlig set, slet intet nyt, her er Tale om. I et enkelt Punkt kan der være en Forskel, men i Principet er det ikke andet, end hvad vi i mangfoldige Aar have kendt i vor Skattelovgivning. Jeg synes derfor ikke, at der er mindste Grund til at tage saaledes paa Vej, som om vi her vare i Færd med at begaa noget himmelfrigende nyt — paa ingen Maade. Som et andet Eksempel paa, hvorledes det ærede Medlem fortolkede det foreliggende Lovforslag, skal jeg nævne, at han spurgte